

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 kwietnia 2022 r.

Powód C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B. pozwem z dnia 29.10.2021 r. domagał się zasądzenia od powódki L. S. kwoty 3.147, 54 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty (k.2-3).

W uzasadnieniu wskazał, że wierzytelność powstała w związku z zawartą przez L. S. z (...) S.A. umową pożyczki nr (...) z dnia 19.07.2016 r., której wymieniona nie spłaciła w terminie. Jako datę wymagalności roszczenia wskazał 8.09.2016 r.

Uzasadnił, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nabył od G.Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W., w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r., wierzytelność pozwanej, przy czym podmiot ten z kolei nabył wierzytelność od (...) S.A. z siedzibą w O. (strony umowy z pozwaną) w dniu 8.08.2017 r.

Wskazał, że na dochodzoną sumę składa się: niespłacona należność główna – w wysokości 1.350 zł, koszty udzielenia pożyczki – w wysokości 973, 81 zł i odsetki za opóźnienie liczone od wymienionych wyżej kwot – w wysokości 823, 73 zł.

Ponadto zaznaczył, że roszczenie nie uległo przedawnieniu z uwagi na fakt, iż wobec pozwanej, przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, pod sygn. Nc-e 1948292/17, toczyło się postępowanie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o tożsame roszczenie, przy czym Sąd ten przekazał sprawę do sądu rejonowego właściwości ogólnej, jednak w związku z bezskutecznym wpływem terminu na uzupełnienie braków formalnych - działając na podstawie art. 505³⁷ § 1 kpc – postępowanie umorzono.

Zarządzeniem z dnia 30.11.2021 r. referendarz tut. Sądu stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do trybu zwykłego (k. 36).

W dniu 20.12.2021 r. pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której co prawda przyznała, że zawarła umowę pożyczki z (...) S.A., jednak nie potrafiła podać – powołując się na niepamięć – czy ją spłaciła, w jakiej części oraz czy umowa została wypowiedziana. Potwierdziła, że otrzymała kwotę pożyczki w wysokości 1.336 zł na 10% w stosunku rocznym, od której zawarcia prowizja za wypłatę pożyczki miała wynosić 14 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – 337 zł, 50 zł oraz prowizja operacyjna – 506, 25 zł.

Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz zarzut przedawnienia, zaś z ostrożności – na wypadek nie uwzględnienia powyższych zarzutów – zakwestionowała wysokość żądanej kwoty, tj. zasadność żądania kosztów wynikających z obsługi pożyczki w kwocie 337, 50 zł (prowizja za udzielenie pożyczki) i 506, 25 zł (prowizja operacyjna), wskazując, iż są to klauzule abuzywne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.07.2016 r. pozwana L. S. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w O. umowę pożyczki nr (...) kwoty 1.350 zł, przy czym wypłacono jej 1.336 zł.

W umowie wskazano, że na całkowity koszt pożyczki składa się: kwota opłaty przygotowawczej - w wysokości określonej w harmonogramie spłat, tj. 300 zł, kwota prowizji za wypłatę potrącana w chwili wypłaty pożyczki – w wysokości 14 zł, kwota prowizji za udzielenie pożyczki, rozliczana w okresach rozliczeniowych – w wysokości 337,50 zł, kwota prowizji operacyjnej, rozliczana w okresach rozliczeniowych – w wysokości 506,25 zł, odsetki z tytułu oprocentowania pożyczki oraz odsetki z tytułu opóźnienia w spłacie. Pożyczka była oprocentowana wedle zmiennej

stopy procentowej, stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych, przy czym w harmonogramie spłaty określono wysokość odsetek na kwotę 102,80 zł, zaś całkowitą kwotę do zapłaty wyliczono na 2.596,55 zł.

Pożyczka miała być spłacona w piętnastu ratach, określonych w harmonogramie do umowy, w okresie od 8.08.2016 r. do 9.10.2017 r.

Dowód: umowa pożyczki /k.5-7/, harmonogram spłaty pożyczki /k. 19 akt I Nc 5183/17/.

W dniu 8.09.2017 r. (...) S.A. z siedzibą w O. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu powyższej umowy pożyczki na rzecz G. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego z siedzibą w W..

Dowód: umowa przelewu wierzytelności /k. 25-29 akt I Nc 5183/17/.

W dniu 10.10.2017 r. G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przeciwko L. S. o zapłatę z tytułu powyżej opisanej umowy pożyczki. Postanowieniem z dnia 14.11.2017 r. Sąd Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Nowym Sączu.

W dniu 28.12.2017 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w osobie Referendarza wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. I Nc 5183/17. Nakaz ten uprawomocnił się w dniu 16.03.2018 r.

Dowód: pozew /k. 1-3 akt I Nc 5183/17/, postanowienie /k. 4 akt I Nc 5183/17/, nakaz zapłaty /k. 48 akt I Nc 5183/17/.

W dniu 25.01.2018 r. G. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w W. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu powyższej umowy pożyczki na rzecz C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B..

Dowód: umowa przelewu wierzytelności /k.15, 22-23/.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, szczegółowo wskazanych powyżej, których treść ani autentyczność nie była kwestionowana przez strony. Podobnie Sąd nie znalazł podstaw do negocjowania ich wartości dowodowej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Okolicznością bezsporną było, że pozwana zawarła z (...) S.A. z siedzibą w O. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 1.350 zł, przy czym wypłacono jej 1.336 zł, czyli kwotę po potrąceniu 14 zł tytułem prowizji za wypłatę.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki, ani jej wypłaty przez wierzyciela pierwotnego, nie twierdziła również, że pożyczkę tę spłaciła.

W zakresie okoliczności spornych, pozwana przede wszystkim kwestionowała legitymację czynną powoda, odwołując się do dołączonych przez niego dokumentów, w tym umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r. między G. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym z siedzibą w W. a C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w B.. Zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony dlatego, że mimo, iż co prawda do pozwu nie dołączono umowy z dnia 8.09.2017 r., zawartej między (...) S.A. z siedzibą w O. a G. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym z siedzibą w W., dotyczącej przelewu wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...), to dokument ten znajduje się w aktach sprawy prowadzonej przez tut. Sądu pod sygn. I Nc 5183/17 na k. 25-29. Akta te zostały dopuszczone jako dowód w niniejszej sprawie, co wynika

z protokołu rozprawy z dnia 5.04.2022 r. /k. 52/. Stąd brak jest podstaw do kwestionowania legitymacji czynnej (...) S.A. z siedzibą w O., gdyż wskazane wyżej umowy przelewu wierzytelności w sposób niebudzący wątpliwości dowodzą, iż przysługuje mu wierzytelność wynikająca z umowy nr (...)

Nie podzielił Sąd także zarzutu przedawnienia roszczenia, jednak nie z powodów wskazanych przez powoda. W dniu 28.12.2017 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w osobie Referendarza wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. I Nc 5183/17, uwzględniając roszczenie G. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego z siedzibą w W. z tytułu umowy pożyczki nr (...). Nakaz ten uprawomocnił się w dniu 16.03.2018 r., zaś powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione 29.10.2021 r. /k. 35/, czyli przed upływem terminu 10-letniego, o którym mowa w art. 125 § 1 kc, w brzmieniu obowiązującym przed 9.07.2018 r.

Natomiast, na marginesie wskazać należy, że postanowienie dołączone do pozwu, wydane przez Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w dniu 7.05.2018 r. sygn. I Nc 1050/18, o umorzeniu postępowania nie dotyczy ani pozwanej, ani powództwa z tytułu omawianej w niniejszej sprawie umowy pożyczki /k. 11/.

Jako częściowo słuszny ocenił Sąd zarzut podniesiony przez pozwaną, w którym pozwana kwestionowała wysokość żądanych kosztów pozaodsetkowych z tytułu udzielonej kwoty pożyczki. Na koszty te składała się kwota w łącznej wysokości 1.157, 75 zł (opłata przygotowawcza – 300 zł, prowizja za wypłatę potrącana w chwili wypłaty pożyczki – 14 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – 337, 50 zł, prowizja operacyjna, rozliczana w okresach rozliczeniowych – 506, 25 zł). Suma tych kosztów przewyższa maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczanych według wzoru z art. 36a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 t.j.), której przepisy mają zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na zawarcie umowy pożyczki pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem. Maksymalne koszty pozaodsetkowe jakie mogły zostać naliczone w przypadku umowy pożyczki zawartej przez pozwaną wynoszą **833, 48** zł. Zgodnie z umową łączne zastrzeżone koszty pozaodsetkowe wynosić miały 1157,75 złotych czyli przewyższały o 324,27 złotych maksymalne dopuszczalne koszty. Zgodnie z art. 36 a ust. 3 ustawy o kredycie konsumenckim pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. W związku z powyższym Sąd oddalił żądanie powoda zasądzenia kosztów pozaodsetkowych ponad kwotę wynikającą z wyliczenia z zastosowaniem wzoru określonego w art. 36 a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Jednocześnie w pozostałym zakresie zastrzeżonych pozaodsetkowych kosztów udzielonego kredytu wskazać należy, iż brak jest podstaw do uznania ich za klauzule abuzywne, które nie wiążą konsumenta.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Zgodnie z § 3, niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Rażące naruszenie interesów konsumenta to nieusprawiedliwiona dysproporcja praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Postanowienia umowy rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie i znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Ocena stopnia naruszenia powinna być dokonywana z uwzględnieniem kryteriów przedmiotowych, jak i podmiotowych. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom oznacza tworzenie przez kontrahenta konsumenta takich postanowień umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 maja 2009 r., VI ACa 1473/08, LEX nr 785833). Przyjmuje się, że klauzula dobrych obyczajów, podobnie jak klauzula zasad współżycia społecznego, nakazuje dokonać oceny w świetle norm pozaprawnych, przy czym chodzi o normy moralne

i obyczajowe, powszechnie akceptowane albo znajdujące szczególne uznanie w określonej sferze działań, na przykład w obrocie profesjonalnym, w określonej branży, w stosunkach z konsumentem itp. W stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Im powinny odpowiadać zachowania stron stosunku prawnego, także w fazie poprzedzającej zawarcie umowy. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Tak w szczególności kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (por. M. Bednarek (w:) System prawa prywatnego, t. 5, s. 662-663; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 3851, nb 7; K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 3851, nb 9). Przez „dobre obyczaje” w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. należy rozumieć pozaprawne reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami (por. G. Bieniek, H. Ciepła, St. Dmowski, J. Gudowski, K. Kołakowski, M. Sychowicz, T. Wiśniewski, Cz. Żuławska, Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom 1, Wielkie Komentarze, Lexis Nexis 2009). Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., VI ACa 771/10, LEX nr 824347). Na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek zachowania transparentności.

Stwierdzenie abuzywności konkretnych postanowień umownych rodzi taki skutek, że postanowienia te nie wiążą konsumenta *ex tunc* i *ex lege*. Zgodnie z art. 385⁽¹⁾ § 2 *in fine* k.c., strony są związane umową w pozostałym zakresie. W ocenie Sądu takich okoliczności w niniejszej sprawie brak. Pozwana jako konsument została przy zawarciu umowy w sposób jasny i precyzyjny poinformowana o kosztach udzielonej pożyczki, terminach spłat, oprocentowaniu. Pozwana miała możliwość nie zawarcia umowy na warunkach, które od początku były jej znane. Brak zatem podstaw do powoływania się na zastrzeżenie wysokich kosztów obsługi pożyczki w zakresie w jakim nie przekraczają one dopuszczalnych kosztów określonych według wzoru zawartego w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zasądził w pkt. I wyroku 2884, 95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.10.2021 r. do dnia zapłaty. Na kwotę tę składa się: wysokość udzielonej pożyczki – 1.350 zł, odsetki umowne – 102,80 zł i maksymalne pozaodsetkowe koszty udzielenia pożyczki, obliczone według wzoru z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim – 833,48 zł oraz odsetki za opóźnienie – 598,67. W zakresie roszczenia odsetkowego skapitalizowanego na dzień 25.10.2021 roku wskazać należy, iż powód nie udowodnił faktu doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy, stąd też skapitalizowane odsetki za opóźnienie Sąd wyliczył od daty wymagalności roszczenia, wynikającej z harmonogramu spłaty pożyczki, tj. od dnia 10.10.2017 r. do dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, czyli do dnia 25.10.2021 r. /k. 4/.

W zakresie odsetek za opóźnienie, orzeczono zgodnie z wnioskiem powoda, czyli zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie od daty wniesienia pozwu.

Z racji, że powództwo nie mogło zostać uwzględnione co do całości sumy pozaodsetkowych kosztów pożyczki, jak i sumy naliczanej od tej kwoty odsetek, w tym zakresie Sąd orzekł o jego oddaleniu w pkt. II wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc i art. 100 kpc, mając na względzie częściowe uwzględnienie powództwa. Na koszty złożyła się kwota opłaty od pozwu uiszczona przez powoda w wysokości 200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł, określone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Mając zatem na uwadze, że zasądzona w pkt. I wyroku kwota stanowi 91, 65 % kwoty żądanej, Sąd proporcjonalnie zasądził od pozwanej 1.023,73 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu. Wskazać należy, że nie znalazł Sąd

powodów do uwzględnienia wniosku pozwanej o nieobciążanie jej kosztami procesu z uwagi na niepodjęcie przez powoda próby mediacji. W sprawie nie zachodzą warunki z art. 101 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie, (3 maja 2022 roku dzień wolny od pracy)
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej,
3. kal. 14 dni

Data 4 maja 2022 roku